

кове отвѣдъ Дунава, не за да поробвашъ и да изтрѣбвашъ, а за да насаждашъ свобода и благоденствие, да повикашъ едноврѣменнитѣ и еднокръвни намъ племена на новъ животъ, на благоустроено съществуване. Нѣма война по праведна отъ тая, и, като слави Господа, който я повика на такъвъ чистъ и светъ подвигъ, светата Русия се моли нему само за това: да я сподоби Той да се яви достойна за призванието и да го свърши до край, въпрѣки кознитѣ на враговетѣ и лукавитѣ внушения на мнимата мъдрость. Ти забави войната отъ милость къмъ скъпата за Тебе руска кръвъ. Въ тия любвеобилни Твои думи виждаме ние залогъ за бждещи успѣхи: руската кръвъ нѣма да се пролѣе напразно. Гласътъ на Москва е гласъ на Русия; вѣрвай въ своята Русия, държавний Царю, радвай се въ тия часове на изпитание съ подема на нейния духъ; като съ ризница облѣчи се съ нейната любовь; въ нейната любовь е силата и истината, нейната любовь върши чудеса“.

На тия привѣтни слова екотътъ се съчетавалъ съ отвѣтнитѣ слова на великия царъ, които гласѣха:

„Прѣди шесть мѣсеци, въ сжщитѣ тия стѣни, посрѣдъ нашия роденъ древни Кремлинъ, Азъ изразихъ вамъ своитѣ надежди за миренъ изходъ на политическитѣ дѣла на Изтокъ. Искахъ съ всичкитѣ си сили да запазя скъпата руска кръвъ, но старанията ми не се увѣнчаха съ успѣхъ. На Бога било угодно да рѣши дѣлото друго-яче. Манифестътъ ми, подписанъ на 12 априли въ Кишиневъ, възвѣсти на Русия, че минутата, която бѣхъ прѣдвидѣлъ е дошла, и цѣла Русия, както очаквахъ, се откликна на моя позивъ. Москва първа даде за това примѣръ и напълно оправда моитѣ надежди. днесъ съмъ честитъ, че мога наедно съ царицата да благодаря на всички